

la tribuna

Esport per a tothom?

Malauradament, aquests últims anys cada cop és més freqüent parlar amb dirigents esportius que et manifesten el seu cansament i desencís pel poc suport i el desconeixement governamentals

JAUME BARTUMEU CASSANY

25/05/2008
Joan Badia i Pujol

El passat dissabte, 24 de maig, s'ha celebrat el Dia nacional de l'esport per a tothom. El Govern, sempre a punt per a sortir a la foto, ens ha fet una declaració institucional, llegida al Camp d'Esports del Consell General. Penso que aquesta celebració és un bon moment per a reflexionar públicament sobre la situació de l'esport a Andorra.

Tradicionalment l'esport ha aconseguit a Andorra molta implicació de la societat civil. Ho ha fet mitjançant el treball desinteressat de moltes persones a les juntes directives de federacions i clubs. Les motivacions per dedicar un bon nombre d'hores del seu lleure a organitzar i administrar les entitats esportives poden ser molt variades: l'esport que havien practicat anys enrere, l'esport que practiquen els fills o, senzillament, la voluntat de fer arribar al màxim de gent possible l'esport que més els agrada o motiva.

Hi pensava dissabte passat, mentre assistia a la final de la Copa Constitució, al camp de futbol d'Aixovall, ple de gom a gom de persones que viuen i treballen a Andorra. Jo era l'únic representant de les institucions al costat dels membres de la Federació Andorrana de Futbol. Suposo que el secretari d'Estat d'Esports i la seva ministra ja es trobaven immersos en el seu lleure de cap de setmana.

Malauradament, aquests últims anys cada cop és més freqüent parlar amb molts dirigents esportius que et manifesten el seu cansament i desencís, davant del poc suport i del gran desconeixement de la realitat esportiva dels responsables governamentals. Fets agreujats per un creixent intervencionisme que s'està impulsant des del ministeri. Un intervencionisme que va molt més enllà del lògic i necessari control dels diners públics, i que vol fixar la política esportiva de les federacions, la política de contractacions i les competicions on s'ha de participar. Que vol convertir els dirigents dels diferents ens en simples administratius executors de la política que es dibuixa des dels despatxos de Govern o, massa sovint, des dels despatxos dels molts assessors en nòmina.

Als darrers mesos hem tingut les penúltimes mostres d'aquesta política: d'una part la imposició del casal de l'esport. Una bona idea, que no s'ha sabut articular, no s'ha volgut dissenyar amb l'ajut dels implicats, que s'ha muntat en condicions precàries i que davant de la poca acollida, s'ha hagut d'imposar sota l'amenaça, més o menys encoberta, de veure retallada la subvenció. I per acabar d'amanir-ho s'ha malmès la instal·lació coberta més important del país.

Un altre exemple ha estat la manera com s'ha volgut buidar de contingut federacions i clubs que acudien a les escoles a formar nous esportistes: s'ha muntat tot un entrellat d'activitats d'esport escolar en hores extraescolars, que en cap cas aporten res al perfeccionament en la pràctica de l'esport i, per contra, distorsionen el treball, programat i continuat durant mesos, dels tècnics professionals de federacions i clubs. Això sí, aquesta maniobra ha permès tancar un parell de contractes amb empreses privades que gestionen les activitats. Un model copiat d'al-

gunes comunitats autònomes espanyoles.

I per acabar, la voluntat explicitada pel secretari d'Estat d'Esports de limitar els mandats dels presidents de les federacions a dos mandats. Una vegada més el Govern dona mostra del desconeixement de la realitat del país i copia matusserament la legislació de països veïns. Però és clar, Andorra no té res a veure amb cap d'aquests països. A casa nostra la condició d'Estat ens dona l'oportunitat de tenir una presència internacional molt més enllà del que en altres circumstàncies tindria una comunitat de 85.000 habitants. Qualsevol ciutat de 100.000 habitants gestionaria l'esport des d'uns quants clubs i escoles, però a Andorra la projecció internacional afegeix complexitat a la situació i requereix federacions i clubs. En definitiva molta gent. Gent que necessita suport i no fiscalització irracional. Gent a la qual caldria agrair el seu esforç i dedicació i no pas tractar-los com a presumptes malversadors.

Els propers mesos, tal com fa-

rem amb tots els sectors econòmics i socials, visitarem i ens reunirem amb els responsables de les federacions per escoltar-los i presentar la nostra proposta per l'esport del país. Serà una proposta que primarà l'esport de formació, i l'accés a l'esport de tothom. Que potenciarà una presència digna a les federacions internacionals. Que buscarà un equilibri entre les participacions en l'àmbit esportiu internacional i la capacitat de millorar i d'obtenir resultats dignes.

El Govern que promovem els socialdemòcrates des de L'Alternativa serà curós i exigirà transparència amb l'ús dels diners públics, però no interferirà en la feina dels professionals de cada esport. Diferenciarà clarament l'esport de base i formació, de l'esport professional o semiprofessional. I, en el cas de l'esport professional, buscarà un equilibri entre subvenció i la capacitat de generar recursos més enllà del diner públic. Buscant sempre el suport del públic i resultats.

Mentrestant voldria demanar un nou esforç als dirigents de l'esport andorrà, un esforç en forma de paciència. Demostrarem que l'esport també es pot gestionar diferent. Puc entendre que més d'un i dos, tinguin la temptació de portar les claus de la federació a Govern. Però l'esport només té sentit si s'organitza i es gestiona des de la societat civil, des dels que en saben i se l'estimen.

És evident que castigar l'esport i els seus dirigents pot tenir conseqüències molt greus pel mateix foment de l'esport i dels valors i el desenvolupament que aquest ha d'aportar al nostre jovent. Però, en un país com el nostre, pot tenir una altra conseqüència igualment important: la pèrdua d'un fantàstic vehicle d'integració.

Molta gent que arriba a treballar a Andorra troba en l'esport una manera de conèixer altres persones del país i molts veuen com els seus fills i filles se senten plenament andorrans gràcies a representar Andorra en competicions esportives.

Aquesta és la bona via, la que porta a la vertebració de la cohesió social i la correlativa integració en la nostra comunitat nacional.